

תלמודו בידו

דף כה עמוד א

א] האם כופים את הבעל לגרש את אשתו אם יצא קול שזינתה או ראו בה מעשה מכוער ?

ב] הוציא את אשתו בגט משום שיצא עליה שמועה שזינתה או משום נדרים שנדרה, האם מותר לו להחזירה ומדוע ?

ג] באופן הנ"ל, מה הדין אם עבר הבעל והחזירה ?

ד] שליח המביא גט, האם רשאי לישא את הגרושה ומדוע ?

ה] העיד על פלוני שמת, האם רשאי לישא את אשתו ומדוע ?

א] רבי: מוציאים. כגון שראה הבעל רוכל יוצא מביתו, ואשתו חוגרת את סינרה. רב: אין מוציאים אשה מבעלה אלא על פי עדים.

הלכה: אם הקול שזינתה אינו מפסיק יום ומחצה רצוף, מוציאים. ובלבד שאין לאשה או לחשוד אויבים בעיר, שירצו להוציא לעז עליהם. יצא קול אחר שהראשון היה שקר, אין מוציאים. ובלבד שלא פסק מפחד החשוד.

ב] הדין: לא יחזירנה עולמית.

הטעם: שמא לאחר שתינשא לאחר יתברר שהשמועה שקר, והחכם יתיר לה את נדרה, ויאמר שאילו ידע כך לא היה מגרשה. ונמצא הגט בטל, ובניה ממזרים. לכן אומרים לו, שהמגרש משום דברים אלו אינו יכול להחזירה עולמית.

ג] רבה בר רב נחמן: צריך להוציאה, שהרי עבר על דברי חכמים. מסקנא: אין צריך להוציאה, שתולים שהבעל חקר אחר השמועה ומצאו שאינו נכון.

ד] ממדינת הים: לא ישאנה. שכדי להתירה צריכים לאמירתו "בפני נכתב ובפני נחתם". וחוששים ללזות שפתים, שיאמרו שהעיד עדות שקר כדי לישאנה. מארץ ישראל: רשאי לישאנה. שאין סומכים על עדותו להתירה להינשא, אלא על הגט.

ה] לא ישאנה, שעליו סומכים להתירה [אף שגם האשה מבררת שאכן מת].